

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
DOSAR NR. 9750/108/2012

Operator 2928

DECIZIA CIVILĂ NR. 719
Ședința publică din data de 10 aprilie 2013
Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: CAMELIA LUCACIUC
JUDECĂTOR: DR. CARMEN PÂRVULESCU
JUDECĂTOR: MARIA CRISTINA DICA

GREFIER: FLOARE BURZ

Pe rol se află, recursul formulat de reclamantii recurenți Morati Miron, Teubert David s.a. reprezentați de către Sindicatul IFTE CFR Arad împotriva Sentinței civile nr. 344/04.02.2013, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 9750/108/2012, în contradictoriu cu pârâta intimată SC Electrificare CFR SA. București, având ca obiect, drepturi bănești.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă pentru reclamantii recurenți, reprezentați de Sindicatul IFTE CFR Arad, vicepreședinte domnul Paul Moraru și președinte domnul Nicolae Farcașiu, lipsă fiind pârâta intimată SC Electrificare CFR SA București.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință, după care, reprezentanții reclamantilor recurenți depun la dosar un număr de 3 diplome emise pe numele Electrificare CFR SA, din care rezultă că aceasta a ocupat locul 2 și 3 în topul afacerilor în România și se află printre top 100 Profit în România, concluzii scrise și practică judiciară, respectiv Decizia civilă nr. 366 din 23.01.2013 pronunțată de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 6560/101/2012, Sentința civilă nr. 3450/ 19 decembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 8616/108/2012 și Sentința civilă nr. 3430 din 19 decembrie 2012 pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 8306/108/2012.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, Curtea constată procesul în stare de judecată și acordă cuvântul la dezbateră în fond a recursului.

Vicepreședinte federației sindicale, domnul Paul Moraru, în reprezentarea reclamantilor recurenți solicită admiterea recursului și pe cale de consecință admiterea acțiunii și obligarea pârâtei să plătească reclamantilor recurenți, diferența dintre drepturile salariale rezultate din aplicarea coeficientului de ierarhizare a claselor de ierarhizare, cuprinși în Anexa nr.1 din Contractul Colectiv de muncă la nivel de unitate, la salariul de bază minim brut de 700 lei și drepturile salariale efectiv plătite în perioada 01.12.2009 – 31.12.2010, sume care să fie actualizate cu rata inflației de la data fiecărei scadențe, la data plății efective, precum și dobânzile aferente, conform motivelor invocate în concluziile scrise. Președinte sindicatului din care fac parte reclamantii – recurenți, domnul Nicolae Farcașiu se aliază la solicitările domnului vicepreședinte.

CURTEA,

Deliberând asupra recursului civil de față, constată următoarele:

Prin Sentința civilă 344 din 4 februarie 2013 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 9750/108/2012, a fost respinsă excepția de inadmisibilitate a acțiunii, invocată de pârâtă, ca neîntemeiată.

A fost respinsă acțiunea formulată de reclamanta Sindicatul IFTE CFR Arad din cadrul Sucursalei Electrificare Timișoara, în numele membrilor de sindicat Morati Miron, Teubert David, Vat Nicolae, Dobre Felicia, Mierluț Dorel, Zaharia Saveta, Manghera Diana, Don Cătălin, Hardut Gabriela, Iosifescu Daniela, Morati Andrea, Coseri Tudor Sorin, Precup Aurica Marinela, Urban Tiberiu, Bolojan Marius, Demian Ovidiu, Farcașiu Nicolae, Martinescu Dan, Precup Ioan, Cadar Ciprian, Simăndan Ioan Adrian, Chiriac Mitică, Voaides Gavril, Neag Cornel, Cure Ioan, Patroi Ioan, Cintar Petru, Kovacs Zoltan, Halaisan Cornel, Mihartescu Mitică, Samota Florentin, Petrescu Dorel, Iatentiuc Stefan, Rus Lucian, Varsan Marius, Gorongyi Alexandru, Lukacs Ioan, Popa Virgil, Popian Gheorghe, Farcașiu Geanina, Babal Istvan Gyorgy, Andreica Ioan, Paul Ovidiu, Mureșan Teodor, Volentir Dan, Varsedan Carmen, Arsici Emanuel Dumitru, Titisan Ionel, Ivan Florin, Negrița Daniel, Lucaci Petru, Stepanescu Marcel, Groza Florentina, Simon Petru, Popa Claudiu, Maris Dumitru Ion, Morodan Ilie Danut, Dantos Gheorghe, Neagrău Liviu, Ardeuan Ioan, Pantea Traian, Mlesniță Janin, Julean Emil, Albu Gheorghe, Doba Florin, Roșu Paul Mircea, Roșu Darian, Ardelean Teodor, Bulboacă Sorin, Pele Benjamin, Bulboacă Laurențiu, Hornea Ioan, Andea Adrian Benjamin, Oprea Gabriel Ovidiu, Todica Florin, Buda Ovidiu, Urzica Radu, Faur Ionel, Marchievici Emil, Urzică Mihaela, Zaharia Romel, Foghiș Teodor, Incău Mircea, Mod-luhasz Attila, Goia Vasile, Don Ioan, Bojan Dorin, Bud Popa Flavius, Vîrciu Marius Iulian, Pele Cristian, Guleș Popa Cristian, Gopfrich Francisc, Miculiț Gheorghe, Varcus Eugen, Gabor Petru Pavel, Gîscă Mircea, Cojocariu Marijane Elvira, Gligor Nicolae Valer, Olari Marius, Sirbu Vasile Gheorghe, Fionta Valentin Leontin, Voaides Marian, Căprucean Romulus, Tițișan Florin, Ioja Florian și Ilonca Gheorghe în contradictoriu cu intimata S.C. Electrificare CFR S.A., ca neîntemeiată, cu opinia separată a asistenților judiciari.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate a acțiunii, așa cum este formulată de către pârâtă, instanța nu o reține ca fiind o excepție ci o apărare de fond deoarece este motivată pe faptul că pârâta nu a semnat contractul colectiv de muncă la nivel de ramură, iar instanța o va trata ca pe o apărare de fond și nu ca pe o excepție.

Astfel, din examinarea anexei nr.5 la Contractul Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008-2010 (fila 23 dosar), rezultă că acesta se aplică și pârâtei, ea fiind nominalizată printre societățile la care este aplicabil, independent dacă l-a semnat sau nu.

În ceea ce privește calculul salariului pentru perioada solicitată adică până la data de 31.12.2010, pentru care se invocă nerespectarea Contractului Colectiv de Muncă Unic la nivel de Ramură Transporturi pe anii 2008-2010 (fila 21-23 dosar), instanța reține că într-adevăr s-a prevăzut la art.41 al.2 din acest contract, faptul că coeficientul minim de ierarhizare se aplică la salariul minim brut la nivel de ramură transporturi, care este de 700 lei.

Instanța a constatat că la nivel de unitate, respectiv la S.C. ELECTRIFICARE CFR S.A., a fost încheiat Contract colectiv de muncă la nivel de unitate (fila 24-25 dosar), în cuprinsul căruia au fost prevăzute alte modalități de calcul a salariului decât cele enumerate în art.41 din Contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.

Astfel, în anexa nr.1 la Contractul Colectiv de muncă pe unitate (fila 25 dosar), s-a prevăzut că la coeficientul 1 de ierarhizare, valoarea acestuia este de 570 și nu de 700. Ca orice contract și contractul colectiv de muncă presupune autonomia de voință a partenerilor sociali între care se încheie, din aplicarea principiului libertății contractuale, el reprezentând legea părților.

Potrivit dispozițiilor art.238 din Codul muncii, în prezent abrogat prin Legea nr.40/2011, dar în vigoare în momentul încheierii acestor contracte colective de muncă la care s-a făcut referire, contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Acest text de lege, respectiv art.238 din Codul muncii, a avut un caracter de protecție a salariaților, a stabilit limitele negocierii colective, însă nu a impus sub nici o formă preluarea în integritate în contractele colective de muncă încheiate la nivel inferior a clauzelor CCM stabilite la nivel superior. Dispozițiile al.3 al art.236 din Codul muncii (devenit după republicare art.229 al.3), lasă libertatea părților pentru negocierea clauzelor, iar dispozițiile art.241 (abrogat în prezent) doar au completat textul art.239 din Codul muncii în ceea ce privește sfera salariaților aflați sub incidența Contractului colectiv de muncă.

De asemenea, în ceea ce privește aplicarea unuia sau a altuia dintre cele două contracte colective de muncă, unul la nivel de ramură, celălalt la nivel de unitate, sunt edificatoare dispozițiile art.247 din Codul Muncii (în prezent abrogat), care au prevăzut că „în cazul în care la nivel de angajator, grup de angajatori sau ramură nu există contract colectiv de muncă, se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior”, astfel încât în cazul în care există la nivel de unitate contract colectiv de muncă, nu se poate vorbi de aplicarea contractului încheiat la nivel de ramură.

În perioada 2009 și 2010 instanța a constatat că există încheiat contract colectiv de muncă la nivel de unitate, astfel încât reclamanții nu pot invoca neaplicarea acestuia, în favoarea aplicării contractului colectiv la nivel de ramură.

Prin urmare, existând un contract colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate, acesta este aplicabil în cauză pentru a se putea stabili drepturile solicitate de reclamanți și nu contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de ramură care se aplică doar în cazul în care nu există încheiat contract colectiv de muncă la nivel de unitate, așa cum s-a arătat anterior.

Instanța a constatat că nu se pot combina unele dispoziții din cele două contracte colective de muncă, dispoziții care le sunt mai favorabile reclamanților, doar pentru ca aceștia să-și vadă dreptul realizat.

De asemenea, în cazul în care reclamanții au constatat că la încheierea contractului colectiv de muncă pe unitate, nu au fost respectate clauzele minimale ale contractului colectiv de muncă pe ramură, aceștia aveau dreptul să invoce nulitatea acestor clauze în fața instanțelor judecătorești, conform art.24 din Legea nr.130/1996, în prezent abrogată, lucru pe care nu l-au făcut acceptând în mod tacit și de comun acord cu pârâta calcularea salariului în baza contractului colectiv de muncă pe unitate și nu pe ramură.

Această nulitate a unor clauze contractuale din contractul colectiv de muncă pe unitate, nu poate fi invocată decât pe durata existenței contractului, conform art.268 lit.d din codul muncii republicat, iar cum acesta și-a încetat existența, nu poate fi cerută aplicarea contractului de muncă la nivel de ramură, întrucât cel la nivel de unitate și-a produs efectele.

În cauza dedusă judecării, nu există nici o împrejurare externă care face imposibilă executarea CCM încheiat la nivel de angajator și care să pună în umbră caracterul normativ al contractului colectiv, astfel că solicitările reclamanților întemeiate strict pe dispozițiile art.41 din CCM la Nivel Unic de Ramură Transporturi, nu sunt întemeiate.

Împotriva Sentinței civile nr. 344 din 4 februarie 2013 pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 9750/108/2012, în termen legal la data de 4 martie 2013 a declarat recurs Sindicatul IFTE CFR Arad din cadrul Sucursalei Electrificare Timișoara, membru al Federației Naționale a Sindicatelor din Transporturi Elcatel, în numele și pentru reclamanții recurenți Morati Miron, Teubert David s.a, solicitând admiterea recursului, și modificarea sentinței recurate, iar pe fond admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În motivarea recursului a arătat că, au solicitat: „ obligarea paratei sa plătească salariaților menționați în tabelele anexate, diferența dintre drepturile salariale rezultate din aplicarea coeficienților de ierarhizare a claselor de salarizare, cuprinși în Anexa nr. 1 din Contractul Colectiv de munca la nivel de unitate, la salariul de baza minim brut de 700 lei conform art. 41 alin (3) Ut. a din CCM unic la nivel de ramura transporturi pe anii 2008-2010 și drepturile salariale efectiv plătite în perioada 01.12.2009 - 31.12. 2010, sume care sa fie actualizate cu rata inflației de la data fiecărei scadente, la data plății efective, precum și obligarea paratei la plata dobânzii legale aferente diferențelor de drepturi salariale solicitate. ”

Instanța de fond, interpretând greșit actul juridic dedus judecării, a schimbat natura și înțelesul lămurit și vădit neîndoieinic al cererii reclamanților.

Consideră că instanța de fond a dat o soluție și cu aplicarea greșită a legii, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 304. 9 cod procedură civilă, deoarece nu a ținut cont de dispozițiile art. 38, 238 și 241 din Codul Muncii, precum și art. 8 din Legea nr. 130/1996.

Toate normele legale anterior menționate consacră caracterul obligatoriu al contractelor colective de munca, caracter garantat de Constituția României prin art. 41 alin. (5): „ dreptul la negocieri colective în materie de munca și caracterul obligatoriu al convențiilor sunt garantate. ”

Atâta timp cât prin contractele colective de munca la nivel superior (ramura transporturi, în cauza de față), s-au stabilit anumite drepturi în favoarea salariaților (salariul minim de 700 lei în cauza de față), aceștia nu pot renunța la ele, negocierea clauzelor fiind posibilă numai peste nivelul minimal al drepturilor recunoscute în contractul colectiv de munca încheiat la nivel superior.

Așadar clauzele din contractul colectiv de munca la nivel inferior, care înlătură acordarea acestor drepturi prevăzute de contractul colectiv de munca la nivel superior, nu pot produce efecte juridice.

Curtea Constituțională a considerat (în multe cazuri), ca asigurarea în mod unitar a drepturilor minimale pentru toți salariații dintr-o ramură de activitate, este realizată prin aceste prevederi minimale ale contractelor la nivel superior.

Acest scop nu s-ar putea realiza dacă nu s-ar prevedea caracterul minimal obligatoriu al clauzelor negociate în contractele la nivel superior, în clauzele contractelor la nivel inferior.

Clauzele contractelor de muncă la nivel inferior care înlătură acordarea unor drepturi prevăzute în contractele de muncă la nivel superior nu pot produce efecte juridice.

Prin urmare CCM Unic la Nivel de Ramură Transporturi fiind un contract încheiat la nivel superior, prevederile lui minimale sunt obligatorii pentru parata.

În drept, au invocat 304 pct. 8 și 9 Cod procedură civilă.

Analizând recursul reclamantilor recurenți, prin prisma motivelor invocate, a prevederilor art. 304¹, art. 304 pct. 9 și art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, Curtea îl va admite pentru următoarele considerente:

În susținerea acțiunii, pentru a justifica obligarea părâtei la plata diferenței dintre drepturile salariale calculate în raport de salariul de bază minim brut de 700 lei, pentru perioada 2008-2010, respectiv obligarea părâtei de a calcula și vira Casei Județene de Pensii Arad cota de CAS, aferentă acestor drepturi salariale neacordate, în vederea recalculării punctului de pensie, reclamantii s-au prevalat de dispozițiile art. 41 alin. 3 lit. a din Contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010, nr. 722/2008. Conform acestor dispoziții contractuale, salariul de bază minim brut la nivelul ramurii de transport, valabil din data de 01.01.2008 și negociat pentru un program complet de lucru de 170 ore medie /lună, este de 700 lei, salariul fiind stabilit fără alte sporuri, adaosuri sau indemnizații cuprinse în acesta.

De asemenea potrivit prevederilor art. 41 alin. 3 lit. b din același CCM la nivel de ramură „părțile implicate în negocierile colective la nivel de grup de unități și unitate vor lua ca bază de la care pornesc negocierile valoarea salariului de bază minim brut la nivel de ramură transporturi, stipulat la art. 41 pct. (3) lit. a) pentru stabilirea salariului de bază minim brut la nivelul respectiv, iar la stabilirea salariilor de bază minime brute pentru fiecare categorie de salariați vor fi adoptați coeficienții minimi de ierarhizare stabiliți la art. 41 pct. (1) din prezentul contract colectiv de muncă”.

Apărarea părâtei a constatat în faptul că angajatorul a calculat salariul în funcție de dispozițiile cuprinse în CCM la nivel de unitate, care pentru perioada dedusă litigiului, prevedeau un salariu de bază minim brut, mai mic de 700 lei. Deși, prin prevederile din CCM la nivel de unitate pentru perioada dedusă litigiului, s-a menționat că dispozițiile contractului colectiv de muncă se vor adapta prevederilor contractului colectiv de muncă încheiat la nivel superior, acolo unde prevederile minimale ale acestuia nu au fost atinse, partenerii sociali nu au modificat clauzele contractului colectiv la nivel de unitate, după încheierea CCM-ului la nivel de ramură 2008-2010, păstrând în anii 2009 și 2010 un nivel inferior al salariului de bază brut, raportat la cel negociat prin CCM la nivel de ramură, după cum rezultă din poziția părților.

Curtea a reținut că rezolvarea prezentului litigiu presupune stabilirea raportului juridic existent între normele Contractului Colectiv de Muncă la Nivel de Ramură Transporturi și clauzele CCM la nivel de Unitate pentru anii 2009-2010, astfel cum a analizat și instanța de fond.

Instanța de recurs apreciază că raportat la prevederile art. 7 din Legea nr. 130/1996, precum și art. 238 din Codul muncii (norme în vigoare la data încheierii actelor de negociere în discuție), CCM la nivel de unitate este defavorabil salariaților în privința salariului de bază minim brut față de CCM încheiat la nivel de ramură, pentru aceeași perioadă.

În mod corect au susținut reclamanții că, în baza art. 239 și art. 241 alin. 1 lit. c din Codul muncii, se pot prevala în mod direct de CCM la nivel de ramură care reglementează și cuantifică salariul de bază minim brut, având în vedere faptul că în această privință actul instituie în favoarea salariaților un drept care a fost recunoscut într-un cuantum superior, față de cel convenit prin CCM la nivel de unitate, prin care s-a creat salariaților o situație juridică defavorabilă.

În privința dreptului ce face obiectul litigiului, actul de negociere la nivel de unitate, ar fi trebuit, cel puțin, să preia la același nivel cuantumul salariului minim de bază brut, pentru a asigura respectarea prevederilor art. 238 din Codul muncii.

Nu este pertinentă apărarea pârâtei conform căreia reclamanții combină clauzele favorabile celor două contracte colective de muncă cel la nivel de unitate cu cel la nivel de ramură, deoarece, în condițiile în care dreptul salarial a fost prevăzut într-un cuantum inferior în contractul încheiat la nivel de unitate, reclamanții s-au prevalat de același drept, reglementat în CCM la nivel superior, asigurându-se astfel finalitatea prevederilor art. 238 din Codul muncii.

În speță nu a fost solicitată constatarea nulității clauzei defavorabile din contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, pentru a atrage incidența prevederilor art. 283 lit. d din Codul muncii, ci valorificarea dreptului în termenul de prescripție de 3 ani a clauzei din CCM aplicabil la nivel de ramură transporturi pe anii 2008-2010, astfel că nici apărarea pârâtei în acest sens nu poate fi reținută.

Se justifică cererea de acordare a drepturilor pretinse de către reclamanți, actualizate cu indicii de inflație, întrucât actualizarea vizează devalorizarea monedei naționale, în timp. Creditorul obține, astfel dreptul patrimonial la aceeași valoare pe care acesta ar fi deținut-o dacă debitorul își execută la scadență obligația.

La debitul principal se datorează și dobânda legală, de către pârâta SC Electrificare CFR SA calculată de la data de 19.12.2012 și până la plata efectivă, deoarece obiectul obligației constă în plata unei sume de bani, care în conformitate cu dispozițiile art. 1088 Cod civil (normă juridică incidentă pentru perioada dedusă judecătii) este purtătoare de dobândă legală, datorată de la data punerii în întârziere, prin cererea de chemare în judecată și anume 19.12.2012.

Roiul dobânzii legale nu este acela de a acoperii devalorizarea monedei naționale, determinată de inflație, ci reprezintă daune interese ce cuprind beneficiul nerealizat prin neacordarea drepturilor bănești.

În concluzie dobânda legală civilă reglementată de prevederile OG nr. 9/2000 are la bază o dispoziție legală și anume art. 1088 Cod civil, astfel ca va această cerere accesorie se privește a fi întemeiată.

În schimb, însă în ceea ce privește cel de al doilea petit, instanța de recurs va menține soluția de respingere a cererii reclamanților, deoarece obligația de calculare și virare către Casa Județeană de Pensii Arad a cotei CAS reprezintă o obligație legală, subsecventă îndeplinirii obligației principale, nefiind dovedit un refuz al angajatorului pentru îndeplinirea acestei obligații subsecvente.

Având în vedere considerentele de fapt și de drept expuse anterior, în conformitate cu prevederile art. 304 pct. 9, art. 304¹ și art. 312 alin. 1 din Cod procedură civilă, Curtea va admite recursul formulat de reclamanții recurenți Morati Miron, Teubert David s.a. reprezentați de către Sindicatul IFTE CFR Arad împotriva Sentinței civile nr. 344/04.02.2013, pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 9750/108/2012, în contradictoriu cu pârâta intimată SC Electrificare CFR SA. Va modifica în parte hotărârea recurată, în sensul că va admite în parte acțiunea civilă formulată de

reclamanții recurenți Morati Miron, Teubert David s.a. reprezentați de către Sindicatul IFTE CFR Arad împotriva pârâtei SC Electrificare CFR SA, astfel că va obliga pârâta la calcularea și achitarea către reclamanți a drepturilor salariale, actualizate cu rata inflației până la data plății integrale, pentru perioada 01.12.2009 – 31.12.2010 constând în diferența dintre drepturile salariale efectiv plătite pentru această perioadă și drepturile salariale calculate în raport de salariul minim brut de 700 lei, la care se adaugă dobânda legală calculată de la data de 19.12.2012, menținând în rest dispozițiile hotărârii recurate.

Totodată, valorificând principiul disponibilității, instanța de recurs va lua act de faptul că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată de către reclamanti.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul formulat de reclamantul recurenti Morati Miron, Teubert David s.a. reprezentati de catre Sindicatul IFTE CFR Arad impotriva Sentintei civile nr. 344/04.02.2013, pronuntata de Tribunalul Arad in Dosarul nr. 9750/108/2012, in contradictoriu cu pârâta intimată SC Electrificare CFR SA.

Modifică în parte hotărârea recurată, în sensul că:

Admite în parte acțiunea civilă formulată de reclamanții recurenți Morati Miron, Teubert David s.a. reprezentați de către Sindicatul IFTE CFR Arad împotriva pârâtei SC Electricitate CFR SA, în sensul obligării pârâtei la calcularea și achitarea către reclamanți a drepturilor salariale, actualizate cu rata inflației până la data plății integrale, pentru perioada 01.12.2009 – 31.12.2010 constând în diferența dintre drepturile salariale efectiv plătite pentru această perioadă și drepturile salariale calculate în rapoartele de salarii la nivelul salariului minim brut de 700 lei, la care se adaugă dobânda legală calculată de la data de 19.12.2012.

Mentine în rest dispozițiile hotărârii rescurate.

Fără cheltuieli de judecată.

Irrevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 10.04.2013.

**PREȘEDINTE,
CAMELIA LUCACIUC**

JUDECĂTOR,
Dr. CARMEN PÂRVULESCU

JUDECĂTOR,
MARIA CRISTINA DICA

GREIFER,
FLOARE BURZ

15.04.2013

Tehnored F.B./15.04.2013

Prima instanță: Dănut Cornel Ungur – Tribunalul Arad

